57e jaar. — Nr 36.

Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden.

Zaterdag 26 Maart 1910.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van 't blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » 5 »
Een » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

TONGEREN, DEN 26 MAART 1910.

PASCHEN.

Alleluia! Zoo klinkt een vreugdekreet over de gansche christene wereld!

De gure Winter heeft ons den rug gekeerd, om te verdwijnen, eene reeks zuveldaden na zich sleepend, in den afgrond van 't verleden. En hoe bedeesd verheffen de teere en uitgekwijnde plantjes het hooftje weder op, in een zacht, weelderig groen!

En de leeuwerik waagt het, na zooveel lijden en ontbering, hemelwaarts op te stijgen, om een danklied aan te heffen, het alleluia, de kreet van vreugd na geledene smart!

De vijand van al wat leeft is even weerom als rook verdwenen, niets na zich latend in zijn voorbijgaan, dan het pijnlijk aandenken zijner wreedheid en rampen.

Het Alleluia kondigt de lieve Lente aan, de verrijzenis van de dood tot een nieuw leven, het aanbreken van geluk en zaligheid!

En wat blijdschap verwekt deze verrukkende kreet in de harten der vrome christenen niet na veertig dagen van droefheid, boet en tranen!

Paschen! o wondere dag, waarop wij mogen herdenken het grootste mirakel, dat het werk van den Godmensch, zijne menschwording, zijne liefde, zijn verblijf onder ons en zijn smartelijk lijden, bekronen komt!

Paschen! het schitterendst bewijs der oneindige goedheid des Vaders, waarop wij in vervoering de dood der zonde en onze eigene verlossing, onze verrijzenis, bezingen!

De heilige vrouwen kwamen, met den morgendauw, het graf van den gekruisten en betreurden Jezus bezoeken.

De Engel Gods wentelde voor hen den steen van 't Graf en bleef er op rusten tot grooten afschrik der wachten, getuigen van 't gebeurde!

En de Godsgezant verkondigde aan hen, die weenden, dat Jezus verrezen was: Resurrexit sicut dixit.

Alleluia! Zoo is Jezus overwinnaar van dood en hel! En de luister van den goddelijken Meester omvat met zijnen glans al de leden van de Moederkerk, aan Hem verknocht.

Jezus heeft het werk bekroond, het doe wit bereikt, waartoe Hij van den troon des Hemels wilde nederdalen.

Zoodoende, na 's menschen boosheid te hebben uitgeboet door eene smartelijke dood, komt Hij nu ons Geloof bekrachtigen en ondersteunen, versterken, en plaatst er den stempel op der ontaalbaarheid. En nu komt Hij ons troosten door de getuigenis, dat ons, na een leven vol krankheid en lijden, dergelijke zegepraal over dood en hel is voorbehouden.

De Opperpriesters vijanden van den gekruisten Jezus, waren niet weinig verslagen bij het vernemen der verrijzenis van hun slachtoffer! Zij maakten haast de wachten om te koopen, die nu zouden getuigen, dat de discipelen, binst den nacht, het lichaam van hunnen Meester hadden gerooid! Zij merkten niet, de ongelukkigen, in hunne blindheid, dat zij op dit wijze de getuigenis, het bewijs gaven van de echtheid der verrijzenis!

En de discipelen waren bevreesd, omdat God wilde toonen, dat zonder zijne Genade alle waar geloof totaal onmogelijk is.

De gesteltenis van het christen volk, de tijden en omstandigheden zijn sinds de Verrijzenis weinig veranderd. Nog heden vindt men Godhaters en loochenaars, die God haten omdat zij in Hem den teugel en de tegenspraak vinden hunner ongeregeldheden!

Zij ook willen het onweerlegbaar mirakel vruchteloos tegenspreken en vernietigen, door menigvuldige verschijningen bewezen

Maar de vrome christen verheugt zich in de glorierijke zegepraal, die 't ongeloof vernedert, en hij gevoelt die inwendige zielevreugd, de vrucht der uitstekende weldaad, die hem te wachten staat. En daarom ook zal hij niet aarzelen, om even tot een nieuw geestelijk leven, in de vriendschap van God te verrijzen, om eens, na de dood, de vruchten van Jezus' lijden, in eene glorierijke verrijzenis deelachtig te worden.

En zoo verwekt de Verrijzenis van Jezus de algemeene vreugd onder al wat leeft! Voor de ziel brengt zij Leute, den uitgang, het einde, de ontwaking uit eenen slaap der dood, tot het genoegen van Gods vriendschap en genaden. Alleluia!

De liberale Credo.

Het « Credo » van de verlichte Liberalen die in hun eigen wijsheid gelooven, maar verklaren te slim te zijn om in God te gelooven, kan samengevat worden in 12 artikels:

1. — Ik geloof dat er in het begin NIETS was.
2. — Uit dit NIETS ontstond IETS en wel « vuur ».
3. — Dat vuur verwekte stoom. De verdikking van dien stoom werd water.
4. — Toen het vuur uitdoofde werd het steen en aarde.
5. — Toen de aarde moe was onvruchtbaar te zijn, maakte ze zand, struiken en planten.
6. — Toen de wateren moe waren onbevolkt te zijn maakten zij oesters en allerlei visch.
7. — Toen eenige oesters, op het strand gegooid en niet terug in het water kon den geraken, moe waren van daar blijven te liggen in de zon, verlangden zij vurig pooten en kop, en kregen ze van zelfs.
8. — Die kleine oesters met pooten en kop, moe van er zoo oesterachtig nog uit te zien, en oesters van vooruitgang zijnde, werden zoogdieren en andere die verlangend uitkeken naar de lucht, evenals de broeders Wright, kregen vleugelen en werden vogels.
9. — Tusschen de zoogdieren, was er een slimmer dan de andere, dat den naam kreeg van aap.
10. — In een strijd tusschen den vos en den aap, verloor deze laatste zijnen staart.
11. — Toen die aap zijnen staart kwijt was, kon hij er niet meer mede aan de boomen blijven hangen, en hij ging sedert rechtop, op zijne achterste pooten.
12. — Het merg van den staart ging nu naar den kop, verbeterde de hersenen, gaf aan den aap verstand en taal, en nu was het een mensch.

En ieder nu, die niet gelooft dat zijn grootvader een aap was, zijn overgrootvader een oester en zijn aartsvader niets, die is maar een domkop...

Men zegge het voort.

Gemeenteraad van Tongeren

Zitting van Zaterdag 19 Maart 1910.

Al de leden, behalve M. JACQUES, zijn aanwezig.

MEDEDEELINGEN.

M. DE BURGEMEESTER. — Daar de raad besloten heeft een gedeelte van den weg n° 33 aan de Maatschappij Konings-Bauduin te verkoopen, zal er moeten overgegaan worden tot eene schatting om den prijs vast te stellen. — Aangenomen.

M. VONCKEN. — Het College heeft eene vraag tot rechtigning ontvangen vanwege M. Hubert Zeegers, die een huis nevens zijne fabriek gaat bouwen. Hij zet den raad aan de kwestie van het afwerpen der stadswal te onderzoeken.

M. DE BURGEMEESTER. — De raad heeft reeds uitspraak gedaan over dit punt. Ten andere, M. Zeegers heeft zijne aanvraag terug getrokken, daar hij zijn plan gewijzigd heeft.

De raad gaat over tot de dagorde:

1. Bijzondere begrooting der waterleiding.

M. VANDEN BOSCH is verwonderd er eene uitgave in te zien van 1100 fr. voor herstellingen.

M. MODAVE. — Er zijn dikwijls reparatiën te doen aan de pompen, en dit jaar heeft men de gesmolten buizen door kronkelende buizen moeten vervangen.

M. NEVEN stelt voor slechts 200 fr. te stemmen!

M. DE BURGEMEESTER zegt dat zulks onvoldoende is. Wij vragen 1000 fr. en als wij ze niet noodig hebben gebruiken wij ze niet.

Aangenomen. De liberalen stemmen tegen.

M. VONCKEN zegt dat de 900 fr. voor de besproeiing der stad niet op de bijzondere begrooting moesten staan; dat gaat de stadsreiniging aan.

M. DE BURGEMEESTER. — Het besproeien der straten is ten laste van den dienst der waterleiding; zulks is niet te betwisten.

De begrooting wordt in haar geheel aangenomen.

2. Stadsbegrooting voor 1910.

M. NEVEN zegt dat de begrooting niet op tijd is ingediend. Als een liberaal bestuur zulks deed, ware reeds lang een bijzondere commissaris afgekomen.

De begrooting sluit met een overschot van slechts eenige honderde franken. Waar is al het geld naartoe? Wat gaat men nu verrichten? Ik zie er slechts 5600 fr. voor her-telling van den weg op Nederheim.

M. MODAVE. — Gij leest slecht, er staat 56.000; wij wachten nog enkel op de toelating der Deputatie.

M. NEVEN vraagt of men geene riolen zal maken, of men den weg op Bloir zal herstellen en of men de schoolsoep in al de scholen niet zal inrichten.

M. DE BURGEMEESTER. — Wij hebben de begrooting niet eerder kunnen indienen omdat wij de rekeningen van den dienst der waterleiding nog niet ontvangen hadden. Deze hebben wij eerst den 23 Februari gekregen; wij zijn dus zeer rap te werk gegaan. Wat de groote werken betreft die M. Neven aanhaalt, wij zouden nieuwe leeningen moeten doen om dezelve te kunnen verwezenlijken, en zulks zou ons tot nieuwe belastingen leiden.

Het zou een schoon, zelfs een hoogstnoodig werk zijn, riolen te maken, maar dat zou ons 600.000 fr. kosten.

M. MODAVE stelt voor de Koolkuil te herplaatsen Indien gij eene leening wilt stemmen, dan zal ik de volgende werken doen uitvoeren: Uitbreiding der waterleiding van Maestrichtersteenweg, Keverenstraat, Bloir, Kepenstraat, onkosten: 20.000 fr. Verlenging van den Bloirweg, 16.000 fr.; weg der Fonderie, 9.000 fr.; herplaatsing van 't Begijnhof. Dit ware dus 45.000 fr. en ik stel u voor ze te stemmen. Zonder dat kan ik niets doen.

De zitting wordt geheven.

BUITENLAND.

Frankrijk.

TRAGISCH VOORVAL. — Voor de 3e kamer van de boetstraffelijke rechtbank der Seine verscheen woensdag eene jonge vrouw, onder beschuldiging in een magazijn eene moffel in vossevel gestolen te hebben van 79 fr. waarde. Aangehouden had zij een valschen naam en adres opgegeven. Om die reden veroordeelde de rechtbank haar onvoorwaardelijk tot eene maan! gevangenis en 100 fr. boete.

Zij was hierdoor zoo zeer getroffen, dat zij wankelend de zaal verliet, in zooverre dat de voorzitter een der garden beval haar te ondersteunen. Maar nabij de deur haalde zij eenskaps een revolver te voorschijn en loste zij een schot in de richting van het hart. Zij zakte, ernstig gekwetst, ineen. De geneesheer van het paleis deed haar aanstonds naar het Hôtel Dieu brengen. Haar toestand is evenwel niet zeer gevaarlijk.

— VREESELIJK. — Te Angers heeft dinsdag een jongen van achttien jaar in een twist zijne moeder eene brandende lamp naar het hoofd geworpen. De vrouw is levend verbrand.

— AARDBEVINGEN — Uit Brest wordt gemeld dat men dinsdag nacht op heel het schiereiland Crozon een sterken schok van aardbeving heeft gevoeld, vergezeld van onderaardsch gerommel. A de huizen schudden en het hevigst werd de schok gevoeld nabij het fort Cador. Het verschijnsel werd voorafgegaan door eene hevige blauwachtige klaarte, die den hemel verlichtte. Denkelijk moet er te zelver tijde een luchtsteen gevallen zijn.

— ERG AUTOMOBIELONGELUK. — Tusschen Romigny-sur-Seine en Grancey, nabij Troyes, is een automobiel door de borstwering van eene spoorwegbrug gereden en van eene hoogte van verscheidene meters op de spoorbaan gevallen. De auto werd geheel vernield en de drie inzittenden levensgevaarlijk gewond.

— EGHTELIJK DRAMA. — Te Noeux-les-Mines, Frankrijk, heeft vrouw Quéva, moede nog langer de misbandelingen van haren brutalen echtgenoot te verdragen, dezen vijf revolverkogels door het hoofd gejaagd. Het slachtoffer is kort nadien bezweken. De vrouw is aangehouden.

Italië.

OVERSTROOMING. — Eene overstrooming der rivieren Ulanto en Cervaro heeft groote schade aangericht. De dienst op de spoorlijn Foggia-Bari is gestaakt.

Eene brug is weggeslagen. Het land staat anderhalve meter onder water.

Spanje.

AUTOMOBIELONGELUK. — Te Santiago is een automobiel teugevolge van het breken eener rem omgeslagen.

Twee reizigers werden op den slag gedood, vier andere doodelijk gekwetst en acht zwaar gewond.

Amerika.

EENE ZWIJGENDE VROUW. — Te Bluchi 1 (Vereenigde-Staten), woont eene dame Miss Guilford genaamd, die in ruim 50 jaar geen woord heeft gesproken. Zij legde als 19-jarig meisje, toen hare ouders haar verboden te trouwen met den man harer keuze, de plechtige belofte af, dat er als zij haren William niet tot man kreeg, eene halve eeuw lang geen woord meer over hare lippen zou komen, en zij deed hare geloften gestand, zonder ooit eenig blijk van spijt daarover te geven.

Eenigen tijd geleden nu waren de 50 jaren voorbij en zij zou weer gaan spreken. Er kwamen veel vrienden en bloedverwanten om het oogenblik bij te wonen waarop Miss Guilford de eerste woorden zeggen zou. De oude dame trok voor die gelegenheid de kleederen aan, waarin zij haar gelofte had afgelegd en welke zij zorgvuldig had bewaard. Maar toen zij de kamer, die vol gasten was, binnentrad en glim achend den mond opende om te spreken, kon zij geen geluid geven. Hare spreekorganen waren gedurende de lange wekelooshei geheel bedorven en weigerden hunnen dienst.

Men haalde een doktor. Deze onderzocht de stomme en kon geen hoop geven op genezing. Hijried haar echter aan, naar een ziekenhuis te Boston te gaan. Miss Guilford volgde dien raad, maar ook te Boston kon men haar niet helpen, en nu moet zij er zich in schikken gedurende hare verdere levensjaren te zwijgen.

ERG AUTOMOBIELONGELUK. — Nabij Fort Meyer (Virginia) heeft een erg automobielongeluk plaats gehad.

De generaal Franklin Bell, stafoverste van het Amerikaansch leger, werd zeer gevaarlijk gewond. Eene tochtgenoote, de vrouw van eenen majoor, werd op den slag gedood.

Rusland

— DRAMATISCHE DOOD VAN EENEN VREK. — Te St-Petersburg is een oude vrek, Grigoriew genaamd, op tragische wijze omgekomen. In zijne kamer opgesloten, was hij bezig zijne rijkdommen te tellen welke in eene zware ijzeren kist gebergen waren

Grigoriew lag voorover gebogen in de kist, toen het deksel eenskaps toes oeg.

De vrek werd letterlijk het hoofd op de boord der kist afgesneden, zoodat de romp in de kamer viel en het hoofd bij de schatten rolde...

Engeland

EEN WAAGHALS. — De Amerikaan Thomas Well, 18 jaar oud, zwemmeester, is van de brug van Brooklyn in de Hudson geduikeld, zij het dus van 46 meters hoogte. De waaghals ontkwam het heelhuids en was niet eens ontsteld.

Vóór hem hadden reeds 44 andere dwazen de duikeling beproefd en allen waren het slachtoffer hunner waaghalzerij geworden.

— EDELMOEDIG MAAR VOORZIGTIG. — De Engelschman Patrick Murrey, onlangs overleden, heeft geheel zijn fortuin, ongeveer 2.500.000 fr. aan zijn geboortestad Newry bezet, niet om er scholen of hospitalen mede te bouwen, maar om de stadsschulden te betalen.

Daar de gemeenteoverheden echter M. Murray's vertrouwen niet hadden, heeft deze zijn testamentuitvoerders benoemd, die het geld moeten plaatsen aan goeden intrest en het is maar binnen 21 jaar dat de gemeenteoverheid van Neury het geld in handen zal krijgen.

Duitschland

DOOR EENEN EXPRESSTREIN VERPLETTERD. — Een leeraar der handelsschool van Metz, M. Veynaud, deed met zijne leerlingen eene wandeling in de omstreken van Longueville.

Het 10-jarig zoontje van den leeraar, was over de afsluiting van de spoorbaan geklommen, toen een expresstrein afkwam. Het kind viel en werd verpletterd.

— EEN TWEEGEVECHT OP STRAAT. — Twee onder-officieren der ruiterij van Mulhouse, gingen twistend naar de kazerne, toen zij plotselings de sabels trokken en elkander aanvielen.

Een hunner kreeg eenen steek in den buik en viel badend in zijn bloed neder.

Zijn tegenstrever ging heel bedaard naar de kazerne. Hij is aangehouden en ter beschikking der krijsoverheid gesteld.

— DIEPTE AAN BOORD VAN EEN DUITSCH OORLOGSCHIP. — Een scheepsbouwersgast heeft te Wilhelmshaven op eenen torpedo de bootskas, 25.000 mark inbezittende, gestolen.

Hij wierp de kas in het water, hopende ze later te zullen terugvinden.

Hij is aangehouden en heeft volledige bekentenissen gedaan.

— ER ZIJN GEEN KINDEREN MEER. — Een 10-jarige scholier van Erfurt, Saksen, was verliefd geraakt op een meisje van den zelfden leeftijd. Daar het meisje hem geene wederliefde betoonde, loste de jeugdige minnaar een revolverschot op haar en zelfmoorde zich daarna.

BINNENLAND.

LUIK. — MISLUKTE OPLICHTING. — Een jong meisje uit de Grétrystraat, te Luik, pas 20 jaar oud, bemindt den 26 jarigen Lucien E... hartstochtelijk. Hare ouders evenwel willen van een huwelijk niets afweten. Lucien, wanhopig, besloot naar ten Congo te vertrekken. Hij zou eerst evenwel het meisje, met medehulp van een makker Eugène K..., schaken bij middel van een automobiel, haar. — natuurlijk immer met hare toestemming — ergens naar toe brengen, en dan aan de ouders schrijven, dat zij niet eer hunne dochter zouden terugzien, dan indien zij in het huwelijk toestemden.

Woensdag nu zou de schaking plaats hebben. Met het meisje was reeds alles overeengekomen. Eene kennis, van de feiten op de hoogte gebracht, verwittigde de moeder en die stak een stok in het wiel. Het meisje mocht niet buitengaan.

De jongelieden, die geduldig met de auto in de straat stonden te wachten, zagen niemand anders afkomen dan... twee policieagenten, die hun verzochten voort te rijden. Dit stond de mislukte « schakers » niet aan; zij maakten tegenwerpingen en wel zoo goed, dat zij als belooning den naeht in den « bak » mochten doorbrengen.

— DUITSCHE LUCHTBALLONS. — Zondag namiddag, zijn boven Verviers twee militaire luchtballons, komende van Duitschland, gedreven. De eene viel te Grand-Ry-Cornesse; hij was bemand door vier officieren van het garnizoen van Dusseldorf. De andere dreef voort naar de Vlaamsche streken.

— Maandag nacht, kort na het eindigen der vertooning, heeft brand de tent vernield van den « Hippodrome franco-russe », behoorende aan den heer J. B. Gritten, en te Seraing opgeslagen.

De schade is door verzekering bestreden.

Men denkt dat het vuur door een onvoorzichtigen rooker gesticht werd.

— In de tweede helft van de maand April zal voor den krijgsraad der provincie verschijnen den luitenant der artillerie, onder wiens leiding eene houwitserbeweging plaats had, die het ongeluk veroorzaakte, dat aan twee manschappen den dood kostte en twee zwaar kwetste. Talrijke officieren zijn als getuige gedagvaard.

BRUSSEL. — BEHENDIGE BEDRIEGER. — Een sierlijk gekleede heer, van Russische afkomst, die zich Henri Strogoff deed noemen en zegde afgestapt te zijn in het Hotel Central, Beursplaats, bood zich woensdag morgend aan bij mad. Berthe Wilh, Abdijstraat, om er een gemeubeld appartement te huren. De meid vergezelde de bezoeker naar de te huren kamer. Toen hij alles afgezien had, verklaarde hij heel tevreden te zijn en voegde erbij dat hij 's namiddags zou terugkomen om den huurprijs te betalen. Op het oogenblik dat hij wilde vertrekken, zegde hij: « Ik heb mijne dasspel verloren! » en liep terug naar boven. Daar drong de Rus in de kamer van mad. Wilh, brak er de meubelen open en roofde een koffertje met juweelen der dame, en ging dan heen, na de meid een zilverstuk in de handen gestopt te hebben. Na het vertrek van den Rus, werd de diefstal vastgesteld. Men liep naar het Hotel Central, doch daar was geen Henri Strocoff te vinden.

HUWELIJKEN. — Laatste nieuwigheden in Kunstjuweelerij, Horlogiën en Goud-mederij. — Huis CAMPOTOSTO, 38, Groenselmarkstraat, BRUSSEL.

— EEN GEHEIM. — Den 15 dezer werd te Brussel uit de Schippersdok, het lijk opgevischt van eenen persoon van rond de 60 jaren oud, wiens identiteit men kon opmaken aan de kwitantie wegens afgelte van een spaarboekje, in een postkantoor van Antwerpen.

Het was de vroegere concierge van een hotel der Gulden Vlieslaan, waar over een jaar of vijf drie bandieten binnendrongen en hem, zijne vrouw en hun zieken zoon bonden, om het huis leeg te stelen.

De vrouw, over welke de dieven een deken hadden geworpen, wist zich ongemerkt los te maken en eenklaps opspringend, wierp zij eenen der dieven eene lamp naar het hoofd.

De dief ging op den loop, terwijl de vrouw op straat om hulp riep.

Later werd zij voor moedige daad met het burgerkruis vereerd.

De man nu, die sinds eenigen tijd te Antwerpen woont, was sedert drie weken uit zijn verblijf verdwenen. Men weet of nu zijne dood aan een ongeluk of aan zelfmoord moet worden toegeschreven.

—o— **St-Leonardus gesticht.** — Kosthuis voor Damen. Luchtkuur in de bergen. 400 m. hoogte, Louise-Marie, bij Ronse. Prospectus op aanvraag.

— EEN BIJZONDERE POSTZEGEL. — Binnen kort zal er, door het bestuur der posterijen, een bijzondere postzegels gedrukt worden. Hij zal, tijdens den duur der Tentoonstelling, alleen verkocht worden, iets of wat duurder dan de gewone postzegel. Het verschil zal gestort worden voor sanatoria voor vrouwen.

— **Sanatorium van Mont-sur-Meuse (Lustin).** — Ziekten der borst. — Pensioen 10 tot 12 fr. — Ascenseur. Centrale verwarming. Electrische verlichting.

LEUVEN. — Te Werchter keerde een jongeling terug van een familiefeestje, en zou eene herberg, waar vroeger wel eens kwaadwilligheden werden gepleegd, binnen gaan, om nog een glas bier te drinken. Toen hij klopte werd hij eenskaps aangegrepen door den zoon des huizes, die met nevigheid de deur open rukte en hem met eene schup het hoofd insloeg. De

---

DE VERDWENEN
Millionnair

[6e vervolg]

Ge zult mij niet verlaten, niet waar?... Ten minste niet voordat ik volkomen hersteld ben. Daarna... zal ik niet het recht hebben u terug te houden, zoo gij ergens anders wilt gaan. Maar, tot zoolang heb ik uw hand noodig om mij te verbinden en uw zachte stem om mijn lijden geduldig te doen dragen. Want ik ben wel een beetje te voortvarend: de ergste straf voor mij is stil te moeten zitten. Kunt ge blijven?

— O! zeker. Ik kan nu mijn bezoek, dat ik mij voornam, best eenige dagen uitstellen.

Zij dacht bij het uitspreken van die woorden:

— Het is de Voorzienigheid, die mij een schuilplaats biedt. Waarheen had ik moeten gaan?

Wat Carterbilt betreft, hij was nog te veel onder den indruk der laatste gebeurtenissen, om op te merken, dat zij zijn aanbod zoo gretig aannam, wat wel in strijd was met haar haast aan de Londensche spoorwegstatie.

Over den afstand naar het jachthuis, dat hij gewonen gang in vijf minuten had gedaan kunnen worden, deden Muriel en Carterbilt niet minder dan een half uur.

— De blinden voor de vensters en de deur gesloten, zegde het meisje. Hoe komen wij er nu in?

— Ik heb gezien, antwoordde haar reisgenoot, waar men den sleutel heeft gelegd, toen ik het gebouwtje in oogenschouw nam. Ge zult hem vinden op den dorpel van dat venster, daar aan den hoek. Hebt ge hem?

— Ja, daar is hij.

— Maak dan de deur open en kom daarna mij halen.

Eenige oogenblikken later bevonden beiden zich in het paviljoen, waar het zeer duister was, omdat het maanlicht niet door het dichte bladerendak kon dringen van de boomen in het park.

— Is u de indeeling van deze ruimte bekend? vroeg Muriel. En wat moet er gedaan worden?

— Als mijn geheugen mij niet in den steek laat, antwoordde Carterbilt, die zich uitgestrekt had op een soort divan, dien hij bij den ingang ontmoet had, moeten er op den schoorsteen kandelabers staan. Ik heb stekskens bij mij.

Hij zocht in den zak, waarin hij gewoonlijk zijn doosje stekskens stak, maar vond het voorwerp natuurlijk niet.

— Ik moet ze verloren of vergeten hebben. Toch dacht ik zeker...

Muriel had in dien tijd een onderzoek op den schoorsteen ingesteld, dien zij op den tast gevonden had, en zegde:

— Ik heb ze al.

Weldra vlamde nu een spaarzaam licht op en Muriel wierp verbaasde blikken om zich heen. Carterbilt zag het en zegde:

— Het behoeft u niet te verbazen; wij bevinden ons hier in een jachthuis.

De muren waren bedekt met wapens en met allerlei jachttrofeeën, zooals koppen van wilde zwijnen, van herten en van vossen, die bij het flikkerende kaarslicht den bezoekers tegengrijnsden.

Het mobiliair daarentegen was van de uiterste eenvoudigheid: een tafel en houten stoelen, verder de canapé, waarop Carterbilt lag, het eenige stuk van weelde in dit vertrek.

— Wat moet er nu gedaan worden? vroeg Muriel. Wil ik uw bedienden gaan waarschuwen of wil ik naar het dorp loopen om een doktor te halen?

— Nu, middelen in den nacht?

— Ik ben niet bang.

Carterbilt zag haar met eenige verwondering aan ook met eenige bewondering aan. Hij was er verbaasd over, bij dat jonge meisje niets te vinden van de zenuwachtigheid, die het kenmerk is van de meeste van haar geslacht en die haar belet zich te wagen aan een avontuur als Muriel wilde ondernemen, door om twee uur in den nacht een park door te gaan, waarin zij zelfs den weg niet kende.

— Zeg mij toch, mijnheer, wat er gedaan moet worden. Zoo kunnen wij niet blijven.

— Gij hebt gelijk, juffrouw, en ik vraag u verschooning, dat ik mij nietteveriger toon op dit oogenblik. Het is niet mijn gewoonte, dat verzeker ik u. Het schijnt echter dat mijn hersenen, door hetgeen gebeurd is, langzamer werken dan anders.

Mijn meening is, dat het de meest verkiezelijke weg zou zijn, naar het dorp te gaan en een doktor te roepen. Op de toewijding van den tuinman en zijn vrouw, die belast zijn met de bewaking van het huis, meen ik niet te veel te moeten rekenen. Dat scheen mij ruwe, ongevoelige menschen, die mij den eersten dag waarop ik ze zag en sprak, al mishaagden. Ik ben niet van plan die menschen in mijn dienst te houden en daarom wensch ik geen verplichting aan hen te hebben.

Trouwens, ben roepen en ben de boodschap laten doen, zou verloren tijd zijn. Ik zal u den weg wijzen, dien gij te volgen hebt. 't Is nog al gemakkelijk te vinden. Vooraf echter moet ik u een dienst verzoeken. Ik zou gaarne willen, dat gij mij hielpt, mij de schoenen uit te trekken. Ik ben bang dat ik het niet alleen gedaan zal kunnen krijgen en ik geloof, dat het mij erg zal verlichten.

— Met genoegen. Als uw voet opzet, zal hij het minder doen wanneer hij niet gekneld wordt. Wat! zijt gij al kreupel?

— Kreupel!!!

Al sprekende had Muriel zich aan het werk gezet en de vraag was onwillekeurig over haar lippen gekomen, toen zij den hoogen schoen van Carterbilt had gezien.

— Kreupel! riep de millionnair nogmaals uit op een toon, die het meisje haar uitroep al deed betreuren. Maar juffrouw, ik ben nooit van mijn leven kreupel geweest. Het is wel mogelijk, helaas, dat ik het zal worden, maar...

Carterbilt had zich op de handen steunend opgerichtt en trachtte te zien wat de uitroep van Muriel wettigde. Hij zag het meisje op de knieën liggen, in de hand houdend een schoen, met een monsterachtig dikke zool, een schoen, dien Will droeg voordat hij van kleeding verwisselde.

— Wat moet dat beteekenen? riep hij uit.

— Dat is uw schoen, mijnheer.

— Dat afschuwelijke ding?... Maar dat is onmogelijk, juffrouw.

Muriel begreep er op haar beurt niets van.

— Gij zult mij toch niet willen laten gelooven, juffrouw, dat die schoen aan mijn voet gezeten heeft?...

— Zeker, mijnheer, die schoen zat aan uw voet, wel heel slecht, maar hij zat er toch aan, ofschoon hij veel te groot was. Overigens kunt gij zien, dat de schoen van uw rechtervoet, met uitzondering van de hooge zool, op den anderen gelijkt....

— Word ik krankzinnig of heb ik nachtmerrie?... mompelde hij.

Het jonge meisje zag hem oplettend aan zonder iets te zeggen.

— Ik verzeker u, juffrouw, dat er vannacht dingengebeurd zijn, die mij onmogelijk schijnen. Ik hoop, dat ik droom. Uit Londen ben ik vertrokken met verlakte bottines...

— Het is mij bekend, mijnheer.

— Wat moet dan dat ding beteekenen, dat aan mijn linkervoet gezeten heeft? Wat drommel, hoe is het er aan gekomen? Ik heb toch niet zoo vast kunnen slapen, dat men mijander schoeisel heeft kunnen aandoen...

Het is waar, dat ik niets van de botsing bemerkt heb, maar ik bevond mij alleen in de coupé. Wilt ge mij dien schoen eens geven, juffrouw?

Hij bekeek het voorwerp nauwkeurig en Muriel keek Carterbilt zeer oplettend aan, zich afvragende wat zij er van moest denken. Zou haar reisgezel soms zwak van geestvermogens zijn en niet meer weten, wat hij had uitgevoerd?

Het kwam natuurlijk niet in haar gedacht op, dat er een ander kon geweest zijn, die de gedaantevervwisseling had bewerkstelligd.

Eindelijk wierp Carterbilt den hoogen schoen verre van zich en riep uit:

— Ik geloof waarachtig dat mijn verstand mij in den steek gaat laten... Die schoen behoort mij niet; ik heb nooit een manken voet gehad!

Al sprekende was de millionnair opgestaan en Muriel snelde al toe om hem te ondersteunen, verwachtende dat hij zou neerstorten met zijn gebroken been. Maar een nieuwe uitdrukking van verbazing hield haar tegen. Hij stond op het gebroken been, verzette het ander been, deed nog een stap en... liep gewoon op beide beenen.

— Wat is er, wat beteekent dat? vroeg Muriel op angstigen toon.

— Ik weet het niet meer, antwoordde hij op doffen toon. De droom schijnt voort te duren; alles wordt mij een onoplosbaar raadsel... Het schijnt, dat mijn been niet gebroken is, maar dat alleen mijn hersens in de war zijn....

Bij de laatste woorden wierp Carterbilt vage blikken om zich heen. Hij bracht de handen tegen het hart, strekte daarna de armen uit, wankelde een paar passen terug en viel languit, als een blok, op de canapé terug.

— Mijnheer!... Mijnheer!... riep Muriel in wanhoop uit.

Buiten bewustzijn, alsof hij opnieuw onder den invloed van chloroform was, lag Carterbilt daar neer, onder de hoede van een jong meisje, dat op het punt was het hoofd te verliezen bij dien vreeselijken toestand, die niet wist waar zij hulp moest halen en die zeker gevlucht zou zijn, als de sympathie voor den ongelukkigen man niet sterker was geweest dan haar vrees.

Op dat oogenblik verscheurde een merg en been doordringend gelluit de stilte van den nacht.

VIII

DE DIAMANTEN

Voor de tweede maal dien nacht gevoelde Muriel zich niet in staat te denken of te handelen. De eerste oogenblikken bleef zij onbeweeglijk midden in het spaarzaam verlichte vertrek staan en zij was inderdaad bevreesd alleen te blijven met dien bewusteloozen man, die misschien wel ging sterven en dien zij toch zoo gaarne zou willen helpen.

Na eenige minuten echter kreeg het gezond verstand bij haar de overhand, want Muriel had een kalme en prachtige natuur, die haar zelden langen tijd in ongelegenheid liet.

— Wat moet ik doen? vroeg zij zich af. Die ongelukkige neeft behoefte aan dadelijke hulp; het beste zal dus zijn, dat ik een doktor die te vinden. Maar hoeveel tijd heb ik daarvoor noodig? Het is dwaasheid zelf te gaan op dit uur van den nacht, terwijl ik geen weg weet. Het eenige, wat mij te doen staat, is dus het park door te gaan en den tuinman te wekken. God, wat moet ik anders doen? Als hij mij niet meer ziet zal hij denken, dat ik hem alleen achtergelaten heb. Hij begeelt zich misschien op weg en, zwak als hij is, zal hem mogelijk een ongeluk overkomen.

Een andere uitweg was terug te loopen naar den spoorweg, dezen te volgen en hulp te gaan vragen aan de statie Perdon.

Ook hiertoe voelde Muriel niet den moed. Want dan moest zij toch den man zonder hulp laten, dien man, die haar zoo bereidwillig van dienst was geweest. Het zou grove ondankbaarheid zijn. De vriendelijke bejegening aan de Charing Cross-statie had een diepen indruk op Muriel gemaakt. Het scheen naar toe of zij voor elkander geen vreemdelingen waren. Als zij Carterbilt nu had moeten verlaten, zou zij dit zeker als een wreede scheiding gevoeld hebben.

Intusschen, zij moest een besluit nemen; weifelen kon noodlottig zijn. Muriel besloot den zieke niet te verlaten en hem zelf zoo goed mogelijk te verzorgen. Zij doorsnuffelde een kast, om naar azijn te zoeken, die zij niet vond. In een der hoeken bevond zich echter een fonteintje, waarin zich nog voldoende water bevond. Zij maakte haar zakdoek goed vochtig in het koele water en hette er de slapen van Carterbilt mede, wiens gelaat weer even bleek zag als toen hij bewusteloos in de spoorweg-coupé lag. Nog echter gaf hij geen teeken van leven.

Weer soerpte een schril gelluit door het luchtruim, komende uit de richting van den spoorweg. Het beteekende de ontdekking van de plaats gehad hebbende ramp. Op dit oogenblik meest zich het statie-personeel bevinden bij de bloedige lijken en de overblijfselen van de lokomotief. Men zou hulp verleenen of ten minste men zou een doktor roepen om den dood van de bij het ongeluk omgekomen ambtenaren te bestatigen.

Dit alles bedacht Muriel en zij besloot dien doktor te gaan waarschuwen, dat er nog andere slachtoffers waren van het oogeval. De verantwoordelijkheid werd haar te zwaar, want haar mede-reiziger had zich nog niet bewogen en, als gevolg van haar hevigen angst, verbeeldde zij zich, dat zijn hart langzamer begon te kloppen.

(1e Vervolgt.)